

Arrest

**nr. 184 885 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY *loco* advocaat O. TODTS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen 12 oktober 2015 en heeft zich op 15 oktober 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 oktober 2016.

1.3. Op 4 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tripoli, de Libanese nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. U hebt er altijd in de wijk al Mina gewoond. Uw ouders, broer en een zus zijn er nog steeds woonachtig. Twee andere zussen verblijven in België, één zus is naar hier gekomen op basis van haar huwelijk, een andere zus is hier omwille van medische redenen en probeert haar papieren in orde te brengen. U bent in 2009 uit de echt gescheiden en uw ex woont momenteel met jullie drie kinderen in Australië.

Sinds u de eerste module van uw studies 'graphic design' had afgewerkt in 1999 hebt u steeds in de drukkerij (voor reclame) van uw vader gewerkt.

Sinds februari-maart 2009 werd u lastiggevallen door salafisten, de beweging was opgericht door sheikh Rafeih, en er werd u gevraagd om met hen samen te werken en de propaganda/reclame voor hen te verzorgen, wat u initieel weigerde. U werd vervolgens een week door hen vastgehouden en jullie bereikten uiteindelijk een akkoord: u betaalde hen maandelijks een bedrag van 300 \$ en zij lieten u daarop met rust. U stopte met deze betalingen einde 2010, hun macht was tanende, en u kende daarna geen verdere problemen met hen.

In deze periode nam Jabhat al Nusra de macht in uw regio over en ook zij vroegen u vanaf maart-april 2011 met hen samen te werken, om hun gezag te bevestigen hadden ze immers reclame nodig (foto's, reclameborden, ...) en u was op dit gebied zeer onderlegd. U weigerde een eerste keer op deze vraag in te gaan en verwees hierbij naar uw eerder akkoord met de salafisten. U gaf aan ook hen een maandelijks bedrag te willen betalen, een voorstel dat door Jabhat niet werd aangenomen. U kreeg, ondanks het gegeven dat u duidelijk te kennen gaf een samenwerking niet genegen te zijn, bedenktijd. U werd een tweede keer opgeroepen, doch gaf andermaal te kennen niet geïnteresseerd te zijn. Andermaal kreeg u bedenktijd maar twee dagen later werd u in uw huis door hen opgepakt, geblinddoekt en meegenomen naar een onbekende plaats waar u gedurende tien dagen mishandeld werd. Nadat u erin toegestemd had samen te werken werd u vrijgelaten, doch van een effectieve samenwerking was er geen sprake daar u deed alsof u psychisch gestoord was waardoor u niet meer in staat was te werken. Enkele dagen later hernam u echter de werkzaamheden in de drukkerij, doch een viertal maanden later werd u door een klant verklikt. Leden van Jabhat gingen naar het café en deden navraag naar u. U werd hiervan op de hoogte gebracht en begon daarop als een soort van lijfwacht te werken voor Mohammad Gabara, een parlamentslid, strekking Saad Harriri, én vriend van uw vader, u wilde de problemen immers ontwijken. U verbleef overdag bij deze persoon, 's nacht ging u initieel terug naar huis om te slapen. De leden van Jabhat begonnen vanaf september 2011 dagelijks naar uw huis te komen en het te doorzoeken. U besloot in Beiroet te gaan wonen en nam uw intrek in de wijk Ashrafiya. U werd financieel ondersteund door uw familie, u maakte eigen ontwerpen die u verkocht aan andere drukkerijen en u decoreerde etalages. Op een gegeven moment vernam u van uw broer dat Jabhat uw adres had achterhaald en verhuisde u naar een ander adres in deze wijk. U had in de loop der jaren al een viertal keren geprobeerd met de hulp van een smokkelaar het land te verlaten, maar ondanks het feit dat u telkens geld had betaald, lukte het niet.

Op 1 oktober 2015 hebt u dan het land legaal verlaten via de luchthaven van Beiroet en bent u naar Turkije gevlogen, van waaruit u uw reis illegaal hebt verdergezet. Op 15 oktober 2015 hebt u hier asiel aangevraagd. U vreest bij terugkeer door Jabhat al Nusra en Daesh, want ze werken samen, te worden gedood.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u weliswaar sinds 2009 te zijn lastiggevallen door de salafisten voor wie u reclame/propaganda diende te maken, maar geeft u zelf aan sinds einde 2010 geen problemen meer met deze beweging te hebben ondervonden en stelt u expliciet dat deze eerdere problemen niet hebben meegespeeld in uw

overwegingen om het land in 2016 te verlaten (CGVS p.5). Bijgevolg neemt het CGVS deze door u beweerdde problematiek niet mee in haar beoordeling van uw asielmotieven. In dit kader dient aangestipt dat de vaststelling dat u in die periode het land niet hebt verlaten er ook op wijst dat u zelf van oordeel was dat deze problemen niet voldoende ernstig waren, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u altijd bent blijven wonen in uw ouderlijk huis en uw werkzaamheden in de drukkerij hebt verder gezet (CGVS p.2-3). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerdde dat u omwille van uw problemen met deze beweging nooit naar de politie bent gestapt omdat ze u toch niet konden helpen (Vragenlijst, vraag 3 punt 5), terwijl u op het CGVS stelt dit wel degelijk te hebben geprobeerd, maar dit zou niets hebben opgeleverd. U met deze discrepantie geconfronteerd, komt u niet verder dan te stellen dat u het wel hebt gezegd, maar u bondig moest zijn (CGVS p.8). Gezien het verslag van DVZ toch wel uitgebreid is en u hier zeer duidelijk was in uw bewoordingen, biedt uw uitleg geen afdoende verklaring.

Wat betreft uw problemen met Jabhat al Nusra dient opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo kan uw manier van handelen na te zijn ontvoerd door Jabhat al Nusra niet overtuigen. Zo stelt u 's nachts thuis uit uw bed te zijn gelicht door onbekende leden van Jabhat, te zijn geblinddoekt en meegenomen te zijn geweest naar een onbekende plaats waar u gedurende tien dagen werd mishandeld. U kwam vrij na op hun eis met hen samen te werken te zijn ingegaan. U stelt dat hiervan echter geen sprake was omdat u pretendeerde psychisch gestoord te zijn na wat er u was aangedaan en hen ter staving hiervan medische attesten te hebben laten toekomen. Het kan dan ook totaal niet overtuigen dat u, na een aantal dagen te zijn thuisgebleven, dan opnieuw uw werkzaamheden in de drukkerij van uw vader hervat. U gevraagd waarom u dit deed, stelt u als wedervraag 'moet ik dan niet werken?'. U dan maar gevraagd of u niet vreesde dat dit aan het licht zou komen, verklaart u dat jullie drukkerij een grote oppervlakte had en er bewakingscamera's waren waarop u 'hen' kon zien en dat ze een vijftal minuten nodig hadden om 'tot bij u te komen', zodat u nog naar huis kon gaan (CGVS p.6-7). Andermaal ontbeert uw verklaring overtuigingskracht, uw houding is totaal niet in overeenstemming met de door u beweerdde vrees, temeer u niet kon uitsluiten dat wanneer u zou opgaan in uw werk, u 'hen' wel eens niet zou zien komen en door hen verrast zou worden.

Het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen blijkt dan ook nog uit volgende vaststellingen. U stelt dat de druk vanwege deze partij zo groot werd dat u, voordat u naar Beiroet verhuisde, begon te werken als lijfwacht voor een parlementslid omdat u ver uit de buurt van de problemen wilde zijn. U deed dit een vier à vijf maanden, maar uw belagers lieten u niet met rust, zo geeft u aan. In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u initieel 's nachts nog naar huis terugkeerde om te overnachten, u kon toch niet uitsluiten dat uw belagers dan zouden langskomen om u op te pakken (CGVS p.2-3). U voegt toe dat u over deze 'tewerkstelling' niet gerept hebt tijdens uw gehoor bij DVZ omdat u bang was, u net toegekomen was en moest wennen aan de sfeer (CGVS p.3). U expliciet gevraagd waarom u dit niet hebt vermeld, antwoordt u dat er u hier niet naar werd gevraagd en u op dat moment niet werd bijgestaan door een advocaat (CGVS p.3). Uw uitleg kan niet overtuigen daar het voor het CGVS totaal niet duidelijk is waarom u een dergelijk gegeven, dat inherent verbonden is aan uw vrees, niet spontaan zou vermelden en zulks komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Verder is het totaal niet geloofwaardig dat leden van Jabhat vanaf midden 2011 tot op heden, oktober 2016, dagdagelijks naar uw huis zouden komen en dit zouden fouilleren op zoek naar u. U gevraagd of ze dan effectief het huis doorzoeken, beaamt u dit en voegt u toe dat 'als je een keer met hen hebt geknoeid, staat je naam op de zwarte lijst'. Andermaal hoeft het geen betoog dat deze door u geschilderde gang van zaken iedere geloofwaardigheid ontbeert daar uw profiel - u werkte in een drukkerij en was verantwoordelijk voor de uitvoering van de reclame, u maakte zelf reclameborden en bevestigde die ook - niet dusdanig is dat dit een jarenlange dagdagelijkse zoektocht naar u zou verantwoorden. U dan ook gevraagd waarom ze dusdanig frequent komen, antwoordt u 'omdat ze hopen dat ik terugkeer'. Erop gewezen dat een dergelijke 'hoop' totaal niet geloofwaardig is na al wat ze u hadden aangedaan, komt u niet verder dan 'deze vraag moet aan hun gesteld worden, ik heb hen beledigd, ze zullen me nooit met rust laten' (CGVS p.5, 7). Andermaal moet worden beklemtoond dat de intensiteit, dagdagelijks en dit gedurende quasi vijf jaar, met dewelke u beweert dat ze u zoeken niet, en zoals reeds werd opgemerkt, overeenkomt met het door u beweerdde profiel of het gegeven dat u hen eens had beledigd. Evenmin kan uw bewering dat deze dagelijkse bezoeken geen impact hebben op uw familie overtuigen. U stelt dat uw familie gerust is daar u hier bent en ze zich niet onder druk gezet voelen, bovendien kunnen ze oudere mensen geen kwaad doen, zo stelt u (CGVS p.7). Moesten leden van deze groepering gedurende al die jaren effectief iedere dag langskomen en uw huis doorzoeken, kunnen uw laconieke uitlatingen andermaal niet overtuigen. Daarenboven hebt u over deze 'dagelijkse bezoeken' met geen woord gerept ten overstaan van DVZ. U hiernaar gepeild, antwoordt u dat uw twee

dagen na uw aankomst hier asiel hebt aangevraagd en u toen nog nieuw was. Dit is geen afdoende verschuiving voor deze omissie gezien deze bezoeken een essentieel element uitmaken van uw vrees voor vervolging en bijgevolg kan er van u verwacht worden dat u een dergelijk feit wel degelijk meldt, te meer u stelt dat deze bezoeken tot op de dag van vandaag aanhouden (CGVS p.7).

Wat verder afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees is het gegeven dat u die stelt dat uw echte problemen in 2011 zijn begonnen, nog tot 2016 hebt gewacht alvorens het land te verlaten. Moest er geloof aan de door u beweerde problematiek kunnen worden gehecht, dan kan er toch vanuit worden gegaan dat u al veel vroeger het land zou hebben verlaten en dit op een legale manier en uw lot niet tot vier keer toe zou hebben verbonden aan een smokkelaar die weliswaar uw geld nam, maar blijkbaar in dezer niets voor u ondernam, getuige hiervan uw verklaringen dat u twee keer in Tripoli en twee keer in Beiroet geld had betaald, maar het niet was gelukt. U dan ook gevraagd waarom u niet gewoon legaal bent vertrokken, zoals u dat uiteindelijk in 2016 hebt gedaan, geeft u het totaal nietszeggende antwoord dat het probleem lag in Turkije, de mensen spreken daar enkel Turks en hoewel u voor Turkije geen visum nodig had, wou u Libanon via de haven verlaten, wat mislukte (CGVS p.5). Deze door u gedane uitleg ontbeert overtuiging, moest u de bedreigingen dusdanig ernstig nemen, is het niet meer dan logisch dat u zo vlug mogelijk het land zou verlaten, een mogelijkheid die wel degelijk binnen uw bereik lag zoals blijkt uit uw vertrek in 2016.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet bij machte bent uw paspoort neer te leggen, u stelt dat de smokkelaar ergens onderweg dit document in zee heeft gegooid. U dan maar gevraagd of u een kopie heeft van uw paspoort, antwoordt u dat u een kopie van de eerste pagina met daarop uw foto op uw computer heeft staan en u dit per e-mail naar het CGVS zal doorsturen (CGVS p.3, 8). Op 16 oktober bereikt het CGVS een mail waarin u stelt dat u de kopie van uw paspoort niet meer hebt gevonden (zie mail 16/10/2016). Het hoeft geen betoog dat uw verklaring totaal niet kan overtuigen en dit doet vermoeden dat u het moment waarop u het land hebt verlaten voor het CGVS verborgen wil houden en geen zicht wil bieden op hoe u naar België bent gekomen. Een dergelijke vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat ook uw verklaring geen asiel te hebben aangevraagd in Duitsland uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt daar er van iemand die uit vrees voor zijn leven zijn land heeft verlaten verwacht kan worden zich bij aankomst alhier te wenden tot de bevoegde autoriteiten om hier bescherming te vragen. Uw verklaring dat u dit niet wou doen omdat u er niemand kende is, gezien de ernst van de vrees die u probeert te laten uitschijnen, totaal ongeloofwaardig (CGVS p.3).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en internationaal rijbewijs. Na het gehoor liet u nog een vertaling toekomen van een 'attest van goed gedrag'. Deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan en vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende

partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden

gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven.

Vooreerst onderstreept verzoeker dat zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot zijn poging tot aangifte bij de politie van zijn problemen met de salafisten correct zijn. Wat betreft de door verweerster voorgehouden discrepantie dienaangaande tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en deze bij het Commissariaat-generaal anderzijds, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk gewag heeft gemaakt van zijn bezoeken aan de politie bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat er een vergissing begaan moet zijn bij de transcriptie.

Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn gedrag (m.n. het onmiddellijk hervatten van zijn werk in de drukkerij) na de ontvoering door Jabhat al Nusra in 2011 geen afbreuk doet aan de door hem ingeroepen vrees, nu zijn werkplaats een veilige omgeving vormde en de woon-werkverplaatsing hem slechts 5 minuten te voet kostte, die bovendien afgelegd konden worden zonder buiten te moeten gaan.

Wat betreft zijn tijd als lijfwacht voor een parlamentslid geeft verzoeker aan dat hij geen andere keuze had dan 's nachts naar huis terug te keren. Desalniettemin werd dit na enige tijd te gevaarlijk. Verder benadrukt verzoeker dat hij met betrekking tot zijn tewerkstelling als lijfwacht – hoewel niet aangegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken – spontaan heeft uitgelegd waarom hij dit element niet eerder had overgemaakt.

Verzoeker herneemt dat zijn familie sinds 2011 bijna dagelijks bezoeken van de groepering Jahbat al Nusra krijgt. Desalniettemin heeft verweerster dit verkeerdelijk geïnterpreteerd als zijnde dagelijkse bezoeken sinds 2011 tot en met de dag van vandaag, aldus verzoeker. Verzoeker licht toe dat de frequentie van de bezoeken na enige tijd afgenomen is. Wat betreft de opwerping van verweerster dat er over deze dagelijkse bezoeken zelfs geen woord gezegd zou zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst verzoeker op vraag 3.5. van de vragenlijst die het tegendeel bewijst.

Waar het Commissariaat-generaal opwerpt dat verzoeker het land slechts in 2016 zou hebben verlaten, voert verzoeker enerzijds aan dat hij het land in 2015 heeft verlaten. Anderzijds geeft hij aan reeds vroeger verschillende pogingen hiertoe te hebben ondernomen.

Doordat verzoekers telefoon geformatteerd werd, verloor hij eveneens de kopie van zijn paspoort dat hierop opgeslagen was. Daardoor verkeert hij niet in de mogelijkheid om deze kopie over te maken aan het Commissariaat-generaal.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoeker dat uit het rapport van CEDOCA, dat aan het administratief dossier is toegevoegd, wel degelijk voortvloeit dat de veiligheidstoestand in Libanon zorgwekkend is. Met betrekking tot Tripoli laat verzoeker nog gelden dat het sektarisch geweld aldaar in zijn aard (indien niet in zijn intensiteit) vergelijkbaar is met het geweld in Syrië. Dit alles noopt ertoe om te besluiten dat de analyse van de verwerende partij die oordeelt dat de situatie in Libanon sinds 2015 verbeterde, geen stand kan houden.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Er worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd aan het verzoekschrift.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de beweerde problemen met de salafisten voor wie verzoeker reclame/propaganda diende te maken sinds 2009 niet mee in de beoordeling van verzoekers asielmotieven kunnen worden genomen, (ii) er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen met Jabhat al Nusra, (iii) verzoeker niet bij machte is een kopie van zijn paspoort over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, (iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot de reden(en) waarom hij geen asiel heeft aangevraagd in Duitsland zijn algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt, (v) de overige door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) hoewel de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 november 2016 (CG nr. 1529852), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Waar verzoeker argumenteert dat hij wel degelijk naar twee verschillende politiekantoren is gegaan om zijn problemen met de salafisten aan te kaarten en dat hij hiervan – in tegenstelling tot wat verweerder aanvoert – melding heeft gemaakt tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat er een fout gebeurd moet zijn met de transcriptie, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Zo staat in vraag 5, subvraag 7 van de vragenlijst afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken in onmiskenbare bewoording verzoekers antwoord te lezen op de vraag of hij naar de politie is gestapt: *“Ik ben niet naar de politie geweest. Neen, de politie kon daar niks aan doen. Al-Jamaah Al-Salafia is een zeer machtige groepering ik kon niks doen. Ik ben niet naar de politie gegaan. Zij zouden mij enkel zeggen dat ik moest betalen en mij rustig moesten houden.”* Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Arabisch en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Bovendien moet worden vastgesteld dat, daargelaten het feit of verzoeker zich al dan niet tot de politie heeft pogen te richten, het Commissariaat-generaal op goede gronden besluit om deze problematiek niet mee te nemen in haar beoordeling van verzoekers asielmotieven. De commissaris-generaal kan derhalve worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt geoordeeld: *“Zo stelt u weliswaar sinds 2009 te zijn lastiggevallen door de salafisten voor wie u reclame/propaganda diende te maken, maar geeft u zelf aan sinds einde 2010 geen problemen meer met deze beweging te hebben ondervonden en stelt u expliciet dat deze eerdere problemen niet hebben meegespeeld in uw overwegingen om het land in 2016 te verlaten (CGVS p.5). Bijgevolg neemt het CGVS deze door u beweerde problematiek niet mee in haar beoordeling van uw asielmotieven. In dit kader dient aangestipt dat de vaststelling dat u in die periode het land niet hebt verlaten er ook op wijst dat u zelf van oordeel was dat deze problemen niet voldoende ernstig waren, temeer uit uw verklaringen blijkt dat u altijd bent blijven wonen in uw ouderlijk huis en uw werkzaamheden in de drukkerij hebt verder gezet (CGVS p.2-3). (...).”*, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift overigens op generlei wijze worden betwist.

2.5.2. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat aan de door verzoeker opgeworpen problemen met Jabhat al Nusra geen geloof kan worden gehecht. Terecht worden in de bestreden beslissing ernstige vraagtekens geplaatst bij het door verzoeker gestelde gedrag na zijn ontvoering door de leden van Jabhat al Nusra. Doorslaggevend om te besluiten tot de volstrekte ongelooftwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees zijn evenwel de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Wat betreft uw problemen met Jabhat al Nusra dient opgemerkt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo kan uw manier van handelen na te zijn ontvoerd door Jabhat al Nusra niet overtuigen. Zo stelt u 's nachts thuis uit uw bed te zijn gelicht door onbekende leden van Jabhat, te zijn geblinddoekt en meegenomen te zijn geweest naar een onbekende plaats waar u gedurende tien dagen werd mishandeld. U kwam vrij na op hun eis met hen samen te werken te zijn ingegaan. U stelt dat hiervan echter geen sprake was omdat u pretendeerde psychisch gestoord te zijn na wat er u was aangedaan en hen ter staving hiervan medische attesten te hebben laten toekomen. Het kan dan ook totaal niet overtuigen dat u, na een aantal dagen te zijn thuisgebleven, dan opnieuw uw werkzaamheden in de drukkerij van uw vader hervat. U gevraagd waarom u dit deed, stelt u als wedervraag 'moet ik dan niet werken?'. U dan maar gevraagd of u niet vreesde dat dit aan het licht zou komen, verklaart u dat jullie drukkerij een grote oppervlakte had en er bewakingscamera's waren waarop u 'hen' kon zien en dat ze een vijftal minuten nodig hadden om 'tot bij u te komen', zodat u nog naar huis kon gaan (CGVS p.6-7). Andermaal ontbeert uw verklaring overtuigingskracht, uw houding is totaal niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees, temeer u niet kon uitsluiten dat wanneer u zou opgaan in uw werk, u 'hen' wel eens niet zou zien komen en door hen verrast zou worden.”* Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar herhaalt slechts dat zijn werkplaats en woon-werkverkeer veilig waren en hij aldus niets hoefde te vrezen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker aldus in gebreke blijft.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat de twijfels met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden vrees te zullen worden gedood door Jabhat al Nusra en Daesh, verder worden versterkt doordat verzoeker, nadat hij door aanhoudende druk van deze partij elders begint te werken als lijfwacht van een parlamentslid, desalniettemin 's nachts bleef terugkeren naar zijn woning. Dit gedrag stemt geenszins overeen met de door verzoeker beweerde vrees. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht overwogen: *“Het ongelooftwaardig karakter van uw verklaringen blijkt dan ook nog uit volgende vaststellingen. U stelt dat de druk vanwege deze partij zo groot werd dat u, voordat u naar Beiroet verhuisde, begon te werken als lijfwacht voor een parlamentslid omdat u ver uit de buurt van de problemen wilde zijn. U deed dit een vier à vijf maanden, maar uw belagers lieten u niet met rust,*

zo geeft u aan. In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u initieel 's nachts nog naar huis terugkeerde om te overnachten, u kon toch niet uitsluiten dat uw belagers dan zouden langskomen om u op te pakken (CGVS p.2-3). U voegt toe dat u over deze 'tewerkstelling' niet gerept hebt tijdens uw gehoor bij DVZ omdat u bang was, u net toegekomen was en moest wennen aan de sfeer (CGVS p.3). U expliciet gevraagd waarom u dit niet hebt vermeld, antwoordt u dat er u hier niet naar werd gevraagd en u op dat moment niet werd bijgestaan door een advocaat (CGVS p.3). Uw uitleg kan niet overtuigen daar het voor het CGVS totaal niet duidelijk is waarom u een dergelijk gegeven, dat inherent verbonden is aan uw vrees, niet spontaan zou vermelden en zulks komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede." De Raad stelt ook hier vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Zoals reeds hoger gestipuleerd, is het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat leden van Jabhat al Nusra vanaf midden 2011 dagdagelijks naar zijn woning zouden zijn gekomen teneinde hem te vinden. Zo wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat deze jarenlange zoektocht niet geloofwaardig is gelet op het profiel van verzoeker, met name een man werkzaam in een drukkerij en verantwoordelijk voor de uitvoering van de reclame, waarbij hijzelf reclameborden vervaardigde evenals deze bevestigde. Evenmin de intensiteit van deze bezoeken (dagdagelijks) strookt met het door verzoeker geschetste profiel of het gegeven dat hij de leden van Jabhat al Nusra eens beledigd zou hebben en zodoende terecht zou zijn gekomen op 'de zwarte lijst'. Bovendien doet verzoekers bewering dat deze dagelijkse bezoeken geen impact hebben op zijn familie verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van zijn aanvraag. In het voorliggend verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om deze ongeloofwaardigheid te weerleggen. Immers, waar verzoeker aanvoert dat de leden van Jabhat al Nusra na verloop van tijd minder frequent langskwamen en nu nog ongeveer maandelijks, wijst de Raad er vooreerst op dat niets verzoeker belette om deze toelichting ook tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal te geven wanneer hem uitdrukkelijk gevraagd werd sinds wanneer de Jabhat al Nusra dagelijks naar zijn huis komt. Verzoeker gaf toen echter niet de verklaring zoals thans ontwikkeld in het verzoekschrift en kwam niet verder dan "CG: Sinds wanneer komen de Jabhat al Nusra dagelijks naar uw huis? AZ: Vanaf midden 2011 tot op heden. CG: En ze doorzoeken dan werkelijk het huis? AZ: Ja. CG: Waarom? AZ: Als je een keer geknoeid hebt met hen, dan staat je naam toch op de zwarte lijst. CG: Maar waarom komen ze dan langs? AZ: Omdat ze hopen dat ik terugkeer. CG: Maar dat is toch niet geloofwaardig, na al wat u zegt dat ze u hebben aangedaan? AZ: Deze vraag moet aan hun gesteld worden, dat moet aan hen gevraagd worden, ik heb hen beledigd, ik heb gezegd dat het bandieten zijn, kinderverkrachters, ze zullen me nooit met rust laten" (eigen onderlijning). Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker enkel de frequentie van de bezoeken poogt te weerleggen en verder zijn verklaring herhaalt dat de jarenlange zoektocht door de leden van Jabhat al Nusra naar hem nog steeds aanhoudt, doch hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde pertinente vaststellingen dat dit niet geloofwaardig is gelet op verzoekers profiel of het gegeven dat hij hen beledigd zou hebben. Waar verzoeker voorts opwerpt dat hij – in tegenstelling tot de vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing – wel degelijk melding heeft gemaakt van deze bezoeken tijdens zijn gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken, is de Raad van oordeel dat deze overweging in de bestreden beslissing slechts bijkomstig van aard is en niet determinerend zodat kritiek op dit overtollig motief niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat er een fout gebeurde bij het Commissariaat-generaal met betrekking tot het jaar waarin hij zijn herkomstland, Libanon, zou hebben verlaten – dit gebeurde namelijk in 2015 in plaats van 2016 – kan worden aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige overwegingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven. Zo herhaalt verzoeker slechts zijn verklaringen met betrekking tot zijn vermeende pogingen om reeds eerder het land te verlaten. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen: "(...) *Moest er geloof aan de door u beweerde problematiek kunnen worden gehecht, dan kan er toch vanuit worden gegaan dat u al veel vroeger het land zou hebben verlaten en dit op een legale manier en uw lot niet tot vier keer toe zou hebben verbonden aan een smokkelaar die weliswaar uw geld nam, maar blijkbaar in dezer niets voor u ondernam, getuige hiervan uw verklaringen dat u twee keer in Tripoli en twee keer in Beiroet geld had betaald, maar het*

niet was geluk (...)". Bovendien blijkt uit de opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal dat er geen asiel werd aangevraagd in Duitsland. De commissaris-generaal oordeelt daarom op goede gronden: "*Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat ook uw verklaring geen asiel te hebben aangevraagd in Duitsland uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt daar er van iemand die uit vrees voor zijn leven zijn land heeft verlaten verwacht kan worden zich bij aankomst alhier te wenden tot de bevoegde autoriteiten om hier bescherming te vragen. Uw verklaring dat u dit niet wou doen omdat u er niemand kende is, gezien de ernst van de vrees die u probeert te laten uitschijnen, totaal ongeloofwaardig (CGVS p.3)*". Vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift overigens op generlei wijze worden betwist.

2.5.3. Ook met het betoog "*(...) Zoals uitgelegd door de eiser per mail, heeft de eiser die kopie (van het paspoort) niet meer kunnen terugvinden. Die kopie stond op zijn telefoon en deze werd ondertussen geformatteerd. De eiser heeft bijgevolg de inhoud van zijn telefoon verloren, dit document inbegrepen*", komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij er evenwel niet in slaagt een valabele verklaring te bieden voor het gegeven dat hij geen kopie van zijn paspoort kan voorleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal derhalve bij in diens oordeel dat verzoekers verklaring niet kan overtuigen en dat dit alles doet vermoeden dat verzoeker het ogenblik waarop hij Libanon heeft verlaten wenst verborgen te houden voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geen zicht wil bieden op de manier waarop hij naar België is gekomen.

2.5.4. Voorts zijn de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: "*Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en internationaal rijbewijs. Na het gehoor liet u nog een vertaling toekomen van een 'attest van goed gedrag'. Deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan en vermogen dan ook niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen*".

2.5.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig

artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïsoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooien in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties

uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van voorgaande appreciatie en de argumentatie dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon, en in het bijzonder in Tripoli, in gevaar is door verscheidene extreme groepen die actief zijn in de regio en die gewelddadige aanslagen plegen, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS